

cych. W tym wypadku jednak zapasy zapalek muszą być wzięte pod zamknięcie urzędowe aż do chwili zapłacenia podatku.

Niezapłacony w terminie podatek należy ściągnąć w drodze przymusowej w sposób przepisany dla podatków bezpośrednich i to wraz z kosztami i odsetkami zwłoki obliczonymi po 1% miesięcznie, licząc od dnia płatności.

§ 6. Dodatkowe opodatkowanie zapasów odbywa się bez naklejania na pudełka dodatkowej opaski podatkowej.

§ 7. Wytwórcy zapalek obowiązani są cały zapas opasek podatkowych, zakupionych po dotychczas obowiązujących niższych cenach, przedłożyć wraz z konsygnacją właściwej kasie skarbowej do dodatkowego ostatecznego pieczętowania urzędową i zapłacić różnicę między dotychczasową, a obecną ceną sprzedażną, a kwit otrzymany dołączyć do rachunku opasek podatkowych.

Kasy skarbowe obowiązane są zapisać pobrany dodatkowy podatek w rejestrze dodatkowych opłat od zapalek, odnośną konsygnację dołączyć do rejestru i wydać pokwitowanie z odbioru wraz z przestemplowanymi opaskami podatkowymi.

Kasy skarbowe, którym powierzono sprzedaż opasek podatkowych, powinny wydawać takowe na przyszłość po nowych cenach.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem wejścia w życie powołanego na wstępie rozporządzenia Rady Ministrów.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

484.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 15 czerwca 1923 r.

w celu wykonania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14-go czerwca 1923 w przedmiocie podwyższenia akcyzy od wina musującego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Na mocy § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 czerwca 1923 w przedmiocie podwyższenia akcyzy od wina musującego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. № 63, poz. 468) zarządza się co następuje:

Dodatkowy podatek.

§ 1. 1) Wino musujące, znajdujące się w dniu wejścia w życie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 czerwca 1923 r. poza wytwórnią wina musującego lub składem celnym, podlega dodatkowemu opodatkowaniu w wymiarze podanym w ustępie 4.

2) Do win musujących, podlegających dodatkowemu podatkowi należą wszystkie wina, wina owocowe (wina z owoców i jagód), napoje zawierające wino owocowe o zawartości alkoholu ponad jeden procent objętości, z których przy otwarciu flaszki uchodzi, burząc się kwas węglowy.

3) Uwolnione od dodatkowego opodatkowania jest wino musujące znajdujące się w posiadaniu gospodarstw domowych, które wina musującego ani nie sprzedają, ani nie szynkują, jeśli łączny zapas w całych flaszkach lub na całe flaszki przerachowany wynosi nie więcej, jak 10 (dziesięć) sztuk, większe zapasy należy poddać w całości dodatkowemu opodatkowaniu.

4) Dodatkowy podatek wynosi: a) od flaszki wina musującego winogronowego o pojemności ponad 425 do 850 centymetrów kubicznych (cała flaszka) 20.000 marek polskich, jeśli jednak udowodniono, że wino musujące jest sporządzone z wina owocowego 15.000 marek polskich; b) od flaszki wina musującego winogronowego o pojemności 230 do do 425 centymetrów kubicznych (pół flaszki) 10.000 marek polskich, a od takiej samej flaszki wina musującego owocowego 7.500 marek polskich; c) od flaszki wina musującego winogronowego o pojemności do 230 centymetrów kubicznych (ćwierć flaszki) 5.000 marek polskich, a od takiej samej flaszki wina musującego owocowego 3.750 marek polskich.

Przy flaszkach, których pojemność jest większa jak 850 centymetrów kubicznych liczy się za każde dalsze chociażby tylko zaczęte 230 centymetrów kubicznych pojemności po jednej czwartej stopy podatkowej za całą flaszkę.

5) Wszystkie naczynia, zawierające wino musujące, są uważane za flaszki.

§ 2. Kto posiada w dniu wejścia w życie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 czerwca 1923 zapas wina musującego podlegający dodatkowemu opodatkowaniu, jest obowiązany zgłosić w przeciągu 3 dni pisemnie w 3 egzemplarzach temu oddziałowi kontroli skarbowej względnie urzędowi skarbowemu, w którego okręgu znajduje się zapas podlegający zgłoszeniu; ilość i wielkość flaszek, gatunek wina musującego (wino musujące z winogron albo z owoców), tudzież miejscowość i ubikację przechowania.

Gdyby wino musujące podlegające zgłoszeniu znajdowało się w transporcie, to obowiązek zgłoszenia i uiszczenia dodatkowego podatku ciąży na odbiorcy towaru, który ma wnieść zgłoszenia najpóźniej do 48 godzin po nadejściu przesyłki.

Urzędowe sprawdzenie.

§ 3. Organ skarbowy, do którego wniesiono zgłoszenia zapasów, obowiązany jest sprawdzić dokładność zgłoszenia ewentualnie zażądać potrzebnych uzupełnień, a następnie przystąpić bezzwłocznie do sprawdzenia zapasów.

Stwierdzony zapas wina musującego i kwotę dodatkowego podatku oraz kasę skarbową, do której podatek winien być wpłacony, należy uwidocznić na wszystkich 3 egzemplarzach. Jeden egzemplarz zgłoszenia zwraca ten organ zgłaszającemu zapas wina, drugi przesyła do kasy skarbowej celem poboru dodatkowego podatku, a trzeci po uwidocznieniu na nim numeru kwitu kasowego prześle do właściwej władzy skarbowej II instancji.

Zgłaszający obowiązany jest zapłacić przypadający dodatkowy podatek w kasie skarbowej w ciągu 3 dni, licząc od dnia doręczenia mu wymiaru.

Izby skarbowe mogą rozpiścić dodatkowy podatek na 3 raty miesięcznie za opłatą 12% w stosunku rocznym.

Na znak dodatkowego opodatkowania umieszczają organa skarbowe na etykiecie flaszki z winem musującym adnotację i pieczęć urzędową.

§ 4. Wytwórcy wina musującego obowiązani są cały zapas opasek podatkowych, zakupionych po dotychczas obowiązujących niższych cenach przedłożyć wraz z konsygnacją w kasie skarbowej do dodatkowego ostemplowania i zapłacić różnicę między dotychczasową, a nową ceną sprzedaży, kwit zaś dołączyć do rachunku opasek podatkowych.

Kasy skarbowe obowiązane są pobrać dodatkowy podatek i zapisać w rejestrze dodatkowych opłat od wina musującego — odnośną konsygnację dołączyć do rejestru i wydać pokwitowanie wraz z przestemplowanymi opaskami podatkowymi.

Kasy skarbowe, którym powierzono sprzedaż opasek podatkowych, zobowiązane są dotychczasowy zapas opasek podatkowych przestemplować pieczęcią urzędową i wydawać je tylko po nowych cenach.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem wejścia w życie na wstępie powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 czerwca 1923 r.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

485.

Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości

z dnia 23 czerwca 1923 r.

w przedmiocie regulowania obrotu dewizami i walutami zagranicznymi na obszarze górnośląskiej części Województwa Śląskiego.

W wykonaniu ustawy z dnia 2 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 25, poz. 154) zmienionej ustawą z dnia 23 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 62, poz. 459) i w myśl § 19 rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 11 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 26, poz. 156) zarządza się co następuje:

§ 1. Waluty zagraniczne i dewizy wolno posiadać jedynie tym osobom fizycznym i prawnym, które nabyły je albo bezpośrednio z zagranicy w sposób legalny, albo w kraju od instytucji, upoważnionych przez Ministra Skarbu do transakcji obcemi walutami.

§ 2. Zakup w celu odsprzedaży walut zagranicznych i dewiz jako to: banknotów, czeków, przekazów, weksli, akredytyw i wszelkiego rodzaju pozostałości rachunkowych w walutach zagranicznych oraz sprzedaż tychże, dozwolona jest wyłącznie instytucjom finansowym, którym Minister Skarbu udzielił zezwolenia na dokonywanie tych transakcji. Instytucje te otrzymują nazwę banków dewizowych. Prawo sprzedaży walut i dewiz może być ograniczone do pewnych oddziałów banków dewizowych.

§ 3. Minister Skarbu w miarę potrzeby może udzielić innym instytucjom finansowym prawa zakupu walut zagranicznych i dewiz, lecz wyłącznie w celu odsprzedaży tychże bankom dewizowym. Instytucje takie otrzymują nazwę komisjonerów dewizowych.

§ 4. Bankom dewizowym wolno dokonywać sprzedaży walut zagranicznych i dewiz osobom fizycznym i prawnym wyłącznie dla celów następujących:

- a) na pokrycie zobowiązań zagranicznych, wynikających z legalnego przywozu towarów; dowody, na podstawie których waluta została sprzedana, winny być w oryginale złożone bankowi; w razie potrzeby oryginalne dowody mogą być przez bank z powrotem wydane pod warunkiem zaopatrzenia oryginału adnotacją, wskazującą sumę sprzedanej waluty oraz pod warunkiem zachowania przez bank uwierzytelnionego odpisu tych dokumentów;
- b) na zapłatę zaliczek za legalnie sprowadzone z zagranicy towary;
- c) na pokrycie kosztów ekspedycji i transportu towarów, oraz cła uiszczanego urzędem celnym zagranicznym;
- d) na spłatę długów zagranicznych powstałych z przyczyn gospodarczo uzasadnionych; w szczególności długów wynikających z czynności handlowych;
- e) na zapłatę premji asekuracyjnych zagranicą, o ile wynikają one z legalnych umów asekuracyjnych i reasekuracyjnych;
- f) na koszty podróży do równowartości 1.000 fr. szwajc. jednorazowo na osobę, za specjalną adnotacją na paszporcie zagranicznym; w razie wyjazdu na obszar W. M. Gdańska — nie wyżej równowartości 250 fr. szwajc. jednorazowo z adnotacją na dowodzie osobistym; w ostatnim wypadku ogólna suma walut kupionych w ciągu miesiąca nie może przenosić sumy 1.000 fr. szwajc.;
- g) na koszty utrzymania zagranicą, o ile pobyt tam jest usprawiedliwiony, do równowartości 1.000 fr. szwajc. miesięcznie na rodzinę;
- h) na utrzymanie zagranicą biur przedsiębiorstw krajowych, o ile nie mogą chwilowo utrzymać się z własnych funduszy;
- i) na wszelkie inne cele gospodarcze uzasadnione, o ile suma nie przewyższa równowartości 1.000 fr. szwajc.

Dla sum wyższych wymagane jest uzyskanie uprzedniego zezwolenia Ministra Skarbu, względnie organów przezeń wyznaczonych.

Postanowienia powyższe nie dotyczą obrotu dewizami i walutami zagranicznymi między bankami dewizowymi.

Udzielanie kredytów zabezpieczonych walutami zagranicznymi jest niedozwolone. W wyjątkowych wypadkach może Minister Skarbu udzielać bankom dewizowym zezwolenia na takie operacje.

§ 5. Osobom fizycznym i prawnym nie posiadającym praw banków względnie komisjonerów dewizowych wolno nabywać w kraju potrzebne im sumy w walutach zagranicznych jedynie w bankach dewi-